

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. Quid sentindum de carne visâ in Eucharistiâ, item de sanguine,
qui aliquando fluxit de hostiâ, & aliquando obseruatus in calice?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

persuaderet, nullam in Eucharisticis speciebus mutationem factam esse, & tantum apparentem fuisse visionem. Quam enim hostiam sub specie venustissimi puelli, conspiciebat promiscuus populus, illam sub solâ albissimi panis specie, videbat Cantipratensis; & quam mox vidit referentem caput coronatum atque cruentatum, eandem factâ adoratione, rursus vidit accepisse formam hominis, super omnem effigiem honoratam; sed & eandem eodem tempore, alij viderunt referre Christum in cruce extensum, alij Christum ad iudicium venientem, alij sub formâ pueri, &c.

C A P V T I V.

Quid sentiendum de carne visâ in Eucharistiâ, item de sanguine, qui aliquando fluxit de hostiâ, aliquando observatus in calice?

Non vera caro fuit, aut verus sanguis, qui aliquando apparuit. Longo, non sine miraculo conservatur. Neq; enim alicuius bruti fuit; Neq; hominis; cuius enim? Et si mansit cum speciebus Sacramentalibus, facta ne fuit penetratio dimensionum? Et quando desinit, in quid desinit?

Et pro brevi tempore opus non est; Finis etiam hic propositus non postulat veram carnem, verumque sanguinem, Deniq; nihil potest afferi pro verâ carne.

I.

Acilius creditur verum sanguinem, veramq; carnem fuisse in Eucharistiæ Sacramento aliquando, quam verum puerum, verum agnum, verum crucifixum, veram faciem, quæ

quæ præcedenti cap. in his Apparitionibus exclusimus. Nam & hæc facilius producantur, & quæ illic absurda accidere æstimantur, si illa fiant, hic locum non habent.

2. Historiæ quoque, quæ prodigiosæ huius carnis meminerunt, hoc confirmant. Amphilocheus in vitâ Basilij Magni, postquam retulit Hæbreum vidisse per manus Basilij infantem distribui, addit, quod idem cum aliis Sacramenta percepturus accesserit altare: acceperitque quemadmodum ipse loquitur, hostiam veram carnem factam. Sic in narratione, quam Ioannes Diaconus habet, de muliere, cui Sacramentum sub specie panis voluit porrigere B. Gregorius, dicitur, quod hostia post communes præsentis populi preces, sit conuersa in carnem: carnemque crediderint, & B. Gregorius, & præsens populus, & incredula mulier: rursumque muliere iam in fide confirmatâ, post repetitas preces redierit ad pristinam panis figuram. Sic apertissimè dicitur conuersa in carnem hostia, cuius meminit Thomas Bozius, & hodie asseruatur Aufidii in Piceno, de quâ p. 1. c. 1. n. 5.

3. Similiter pro vero sanguine, vt omittam alias, est res gesta, quam in Urbano IV. recenset Platina, quâ dicitur viuum sanguinem fluxisse Vulfiniis in ditione Vrbeuetanâ, ex hostiâ, sub quâ vtrum Christi corpus contineretur, dubitabat Sacerdos. An verò viuus sanguis, non est verus sanguis? Et si de hoc dubitatur, qui ex hostia, specièque panis fluxit: an de illo potest esse dubium, qui fluxit ex carne, quæ vt Bozius loquitur, apertissimè caro existimabatur.

4. Sed quemadmodum verus infans, aut puer non
K
fuit,

fuit, qui aliquando puer aut infans apparuit in Sacramento: ita neque vera caro fuit, verusque sanguis, qui sanguis aliquando, caroque apparuit. Qualis enim sanguis fuit, & qualis caro, si vera fuit? Vt bruti alicuius animantis fuerit non conuenit, nec quis dixerit. Vt humana caro fuerit, ratio non permittit.

5. Nam si humana, vnde petita? an forte ex alicuius hominis corpore decerpta est? an non hoc, sed à Deo, vbi apparuit, ex nihilo facta? Prius nullus concesserit, quia nullus sibi detractam carnem esse vnquam notauit. Posterius sine miraculo non contingit, quo profectò in his prodigiosis Apparitionibus non est opus.

6. Deinde, vel cum hac carne atque sanguine, permanserunt Sacramentales species; vel iis recedentibus substituta sunt caro atque sanguis. Prius nequit esse sine dimensionum pénétratione: quæ rursus miraculum est, & omnipotentiam Dei postulat. Posterius pietati repugnat Christi fidelium, quæ vt plurimum hanc carnem, atque hunc sanguinem, tanquam verum Sacramentum, veneratur & colit.

7. Rursus desinunt aliquando hæc quæ videntur, caro & sanguis. Quomodo verò? An ita, vt in Christi conuertantur carnem & sanguinem? An quia in nihilum rediguntur? In nihilum sine nouo miraculo non rediguntur. Vt in Christi conuertantur carnem & sanguinem, fieri nequit; quia quod in Christi conuertatur carnem, & sanguinem, est nihil præter panis vini que substantiam.

8. Præterea vel longo tempore vult Deus carnem, hanc, sanguinemque inter homines conseruari, vt conser-

fer-

seruata alicubi sunt ad annos ter centum & plures, quemadmodum Thomas Bozius testatur, l. 7. c. 14. de notis Ecclesiæ. Vel vult breui aliquo tempore apparere. Hic non opus est ullâ in obiecto, siue sacramento mutatione. Atque vt longo tempore, trecentis & pluribus annis, vera caro sanguisque conseruentur integra, rursus sine perpetuo quasi miraculo nequit fieri.

9. Finis etiam, qui Deo in his Apparitionibus est propositus, non necessariò veram carnem, verumque sanguinem postulat; specie enim carnis sanguinisque exhibitâ haberi potest. Et is præcipuè, vt præsens realiter, atque substantialiter in Sacramento cognoscatur esse Christus; quod tam cognoscitur specie carnis quàm verâ carne: specie sanguinis, quàm vero sanguine.

10. Itaque fuit species carnis hîc atque sanguinis, non vera caro, verusque sanguis; quemadmodum species fuit infantis atque pueri, non verus infans aut puer, qui aliquando visus est. Et sicut ibi, quamuis tantum species, siue imago fuerit infantis vel pueri, verè tamen dicitur fuisse, & visus infans: ita hîc, quamuis species & imago tantum fuerit carnis & sanguinis, verè tamen dicetur visa caro, visus sanguis. Nouum non est, quod imagines rerum, rerum ipsarum nomina sortiantur, quod præcedenti cap. monstratum est.

11. Nec contrarium debent suadere, quæ pro contrariâ sententiâ allata sunt argumenta; facilis omnium est solutio. Ad illud, quod ex Amphilochio affertur de Hebræo, qui hostiam dicitur accepisse veram carnem factam, respondetur non illam huius orationis esse sententiam, quod sub

verâ carne Sacramentum acceperit; certè ab hâc sumptione abhorruisset homo infidelis. Dicere voluit Amphilochius, veram ipsum carnem Christi, in Sacramento accepisse: quia vera caro fuit, quæ sub panis specie latebat.

12. Hostia, quam B. Gregorius mulieri obtulit, in carnem dicitur conuersa idcirco, quia quæ antea speciem panis referebat, post orationem communem retulit carnis speciem. Verùm quemadmodû, cum speciem panis referret, non panis erat: itâ cum referret speciem carnis, non caro erat. Vtrobîq; autè veram Christi carnem continebat.

13. Caro, quæ Aufidi in Piceno asseruatur teste Bozio, caro non est. Hostia est consecrata, carnis formam olim, cum prunis imponeretur, recipiens. Hæc si hodie pristinam formam retinet, quod Dei virtute fieri posse nemo dubitat, verum Christi corpus, vt quæuis consecrata hostia, continet. Si illa corrupta est, quod admodum est probabile [*non enim solum colorem carnis, sed reliquas quoque qualitates induit*] Christi corpus non continet, quamuis eidem suus sit deferendus honor, de quo postea. Idem dixerim de sanguine, qui ex eâdem hostiâ dicitur exceptus, quod Christi sanguinem ille non continerit, ab hostiâ iam diuisus.

14. Ille verò, quem Platina in Urbano IV. dixit fluxisse viuum ex hostiâ, viuus verusque sanguis, qualis aut in venis est, aut ex viuo fluit corpore, non fuit. Viuum ergo fortassis dixerit, vel ex eorum sententiâ, qui Christi verum naturalemque sanguinem hunc volunt fuisse, quam sententiam non probamus. Vel quia viuum sanguinem prorsus repræsentauit; quomodo viuum alicuius illam

illam imaginem dicimus, quæ ad viuum, seu perfectissimè aliquem exprimit.

15. Sic qui ex carne fluxit, & non vt videbatur, ex hostiâ, viuus non fuit aut verus sanguis, de quo supra n. 3. huius cap. quemadmodum neque vera, viuâque caro, ex quâ fluxit. Sanguis carni respondebat. Et sicut quid simile erat carni, quod sanguinem sudabat: ita quid simile sanguini, sanguineus scilicet liquor, quod ex fictâ carne, profluebat.

16. Dictis hoc addimus; quod vt verus sanguis non fuit, qui ex consecratis hostiis fluxit: itâ neque veri sanguinis fuerunt vestigia, rubentes maculæ in aliquibus hostiis depræhensæ. Quales sunt, quæ religiosè Bruxellis afferuantur; illa quoque, quam impius Paulus Form, sacrilego vendidit Iudæo, de quâ p. 1. c. 1. n. 10.

CAPVT V.

*Quodnam sit, vel fuerit subiectum formarum
& specierum peregrinarum, quæ in Appari-
tionibus Sacramentalibus sunt ob-
seruata?*

*Quandôq; sunt hæ forma in solo vi-
sus organo;*

Quandôq; in solo medio;

*Quandôq; in corpore Sacramentum
circumstante.*

Nunquam sunt in Christi corpore,

aut sanguine;

Non enim hoc illarum est capax.

In his enim speciebus sunt, quæ

ad formas concurrunt;

*Hæ item species sunt hic muta-
tionis subiectum.*

K 3

Hæ